

17189
Бібліотека Української Християнської Організації
ч. 14.

о. Т. Галущинський ЧСВВ.

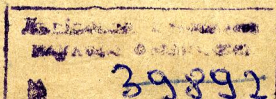
ЦАРСТВО САТАНИ

наступає на нас!

СТАНИСЛАВІВ — ЛЬВІВ, 1930.

НАКЛАДОМ ТОВ. БЕЗЖЕННИХ СВЯЩЕНИКІВ
ім. св. Свящм. Йосафата.
в Станиславові.

9377.109(2)-462.2

Ч. 1837/4

Брошуру: „Царство сатани наступає на нас!“ — дозволяється друкувати.

Від Єпископського Ординаріату
Станиславів, дня 22. лютого 1930 р.

† ГРИГОРІЙ Еп.

Ч. 102.

Дозволяється печатати
Львів, дня 26. лютого 1930 р.
о. А. Калиш Ч.С.В.В.

ПРОТОІГУМЕН.

ПЕРЕДНЕ СЛОВО

Як відомо св. Отець Пій XI. в листі з дня 2. лютого 1930. р. до Кардинала-вікарія Памфілія висказав біль свого батьківського серця над долею жорстоко переслідуваних христіян на Радянщині. Заразом заповів, що дня 19 марта с.р. в базиліці св. Ап. Петра в Римі Сам відправить експіаційні та благальні Богослуження, щоб по силам задоситьучинити за діявольські богохульства та зневаження Святинь, і вимолити Божого милосердя для нещасного населення радянських республік.

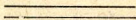
За голосом Найвисшого Пастиря пішов цілий католицький світ. І наші Преосв. Владики рішили зарядити у своїх Епархіях задоситьучинні та благальні Богослуження з відповідними проповідями.

Щоб подати нашим священникам відповідний матеріал до проповідей та рефератів, порішила Укр. Християнська Організація видати брошуру з коротким представленням демонської злоби большевизму, нищення родинного життя, релігійних переслідувань та небезпеки страшної

навали большевизму для українського населення і гр. кат. Церкви в Галичині. Наклад тої брошури взяло на себе Товариство Безженних Священників ім. св. Свящ. Йосафата в Станиславові.

З огляду на се, що на виготовлення сеї брошури був лиш оден тиждень, тому треба було обмежитися лиш до найважливіших фактів. Великою помічю при писанню були отсі вже існуючі протибольшевицькі видання: **Большевики, Жиди і Християнство** — Слово до інтелігенції („Добра Книжка“ Львів 1926 р); **Жінка й дитина на Радянщині** („Добра книжка“ Львів 1928); **Большевики й релігія** (Львів 1929. „Для світла“ — 7); R. Bystrzyński. **Dzisiejsze oblicze bolszewizmu rosyjskiego**, (Nakładem „Przeglądu Powszechnego“ Kraków 1929). Найобильніший одначе матеріал дали численні протибольшевицькі статі „**Нової Зорі**“.

Львів, дня 26. лютого 1930 р.

1. Боротьба за душу народа.

Оружна боротьба на наших землях утихла. Понищені села й міста відбудувалися на ново. Ті, що повернули з війни, чи з полону, знов осіли на своїх господарствах. Чорні могили на наших полях покрилися зеленю або зрівнані з землею.

Вже не плачуть за погибшими на війні; а нове покоління, котре не пам'ятає страхіття війни, заповнило проріджені війною ряди.

Зате від десяти літ зачалася инша боротьба, більш небезпечна ніж перша. Вона ведеться не фізичною матерьяльною зброєю, але духовою, — не за земські, проминаючі цінності, але за вічні, непроминаючі; словом: **Боротьба за душу народа.** Зброя в тій новій завзятій боротьбі, се всякого рода новітні кличі, безглуздна демагогія, несовістні і їдущо ненависти, лежби й хитрості затроєні часописи.

Найстрашніше між тим страшним се змагання відібрати людям те, що найцінніше на сім світі. Його св. Церкву, його св. католицьку віру і його релігію.

Нашу земську батьківщину ми стра- тили, але є надія, відзискати її в буду- чності. Коли оначе нарід затратить душу, коли затроїть її невірством, ложею і зло- чинами, тоді або загине і стане погноєм для інших народів, або лишиться рабом на завсігди. Така небезпека дійсно загро- жує католицькому українському населен- ню Галичини. Цілою силою йде на нас большевизм, правдиве царство сатани. В крові й деморалізації затопили боль- шевики Велику Україну, а тепер про- стягають до нас свої кроваві руки. Будь- мо готові до боротьби за наші найсвя- тіші цінності, особливо за нашу віру й св. католицьку Церкву!

2. Царство сатани.

Мало хто так добре схарактеризу- вав большевиків і їх владу як один, правдоподібно письменник з б. Росії, що назвав себе Г. Є. С Євдоксіус в письмі: „Понад Європою демони“. Для того в сім уступі подаємо майже дослівно його ду- мки. —

Здається, тільки горстка бачить як- слід сього виродка пекла. Тільки горстка бачить всю ту демонічну дружину зві- рюки: цілі полки демонів, що вилітають з „дому мерців“ та язвою вкривають лю- дство. Ся звірюка, ся страшлива примана, се большевизм, що видав сьогодні цілу Росію і нашу дорогу Україну насильст- вам демонів. Нині не улягає вже сумні- вови, що радянська держава, для кот-

рої деякі мали ще недавно зневажливу усмішку, стала силою, і то силою зорганізованою і впорядкованою.

Царська Росія вже в третьому році світової війни доспіла була до внутрішньої катастрофи. Чуйкі і добре свідомі своєї мети головні революціонери дочекалися догідної хвилі, щоб розсадити стару автократичну владу та завести т. зв. „диктатуру пролетаріату“. На місце старої ідеї „Цар і Православія“ — поставлено нову ідею всесвітньої революції. Вже Ленін, Троцький, Зіновєв і їх численні помічники потрапили заціпити ту ідею в умах мільонів горожан. Загальне добро, свобода та поправа матеріяльного положення робітників і вбогих селян були лиш театральною обстановою і крикливою реклямою на початку перевороту. Збунтовано насамперед військо та випущено найгірше шумовиння великих міст, щоб розворушити і зруйнувати край. Відтак поставили для себе добре оплачувану й ситу гвардію, яку набирали з усяких Китайців, Лотишів і Мадярів та інших полонених, а на їх чолі стали переважно жидівські комісарі. Та „червона армія“ небавом опанувала цілий край і скупала його в мори людської крові. Жажда наживи й людської крові, стала одинокою пробоевою та закріплюючою силою большевизму. Хто не був пролетаром, знайшовся поза правом, а тероризовано всіх! Населення остовпіло, бачучи ту демонську роботу нових червоних володарів. А нігілістична черта російського народу

веліла великій частині населення дозволяти робити з собою все, що тільки подобалося новим пророкам. — Все було брехнею: і загальне добро і свобода й обіцяний рай на землі. А Європа затуманена своєю „побідою“ — лишила час большевицькій брехні, щоб вона могла опанувати цілу велику державу. „Вічний сором і неслава побідникам з Версалю, які поза своєю ненавистю та жадобою добічі не вміли доглянути світової небезпеки“

Далі пішла робота біля заложення т. зв. федералістичної робітничої радянської республіки. Кого там обходить, що радянська республіка забула на федерацію; кого болить, що селянин остав і далі робучою скотиною, а робітник не-вільником. Кажуть, що переконаних комуністів дуже мало, ледви пів мільона. Все таки тих 500 тисяч уміє тримати в справдішнім невольництві поверх 100 мільонів населення. Ще менше число тих, котрі ведуть тих 500 тисяч справдішних большевиків. А ті знова стоять під диктатом одного духа. В большевицькій централі у Кремлі кипить праця день і ніч, той сам запал видно і в інших установах. Червона армія випосажена у всі найновіші технічні здобутки. Большевизм зрозумів також знаменито значіння преси. Для того лиш одна радянська преса має там монополь публічної думки. А яка демонічно проворна їх дипломатія! Коли котра з держав не визнала їх політично тоді уряджують вони там „екстериторіяльні торговельні місії“. Се до

нічого не обов'язує. Вони нібито не розуміються на міжнародній політиці, але як уміло уміють спровокувати всякі демонстрації, як справно підкопують духа у війську, або в саму пору кидають на редакційні столи великих міст дзвінкий рубель...

Залізна карність не тільки споїла провідників та співробітників, але й дала собі раду з противниками нового режиму. Чого не осягнула велика поліцейська влада царизму, се зробила Чека, а продовжує ГПУ. (Без формальностей, лиш на саме підозріння, розстріляли і вимордували не тисячі, а мільйони невинних юдей! Парлямент у них не існує, державна організація не обмежена ніякими умовами, ніякою конституцією, її не вяже соймова балаканина ані не спиняє в нічому зважування на людяність. Большевизм завдяки своїй демонічній ідеї ворухить цілий світ.

Радянська держава росте. В її нутрі йде праця. Поставили адміністрацію, армію і пропаганду — се все страшна зброя в руках свідомих комісарів. (Що притім російська територія стала під господарським оглядом руїною, що селянин гине з голоду, нужди й алькоголю, що по містах процвітає проституція і крадіж, — те не обходить радянське правительство. Воно й хоче, щоб нарід знищив душу в розпусті, грісі та злочинах, бо тоді буде неспосібний до ніякого етичного відруху.) Нічо дивного, що нарід потонув у глибоку апатію-байдужність.

і для того не пора очікувати, щоб він кинувся на Кремль, прогнав глумливого червоного володаря та сльозами жалю змив свою провину, бо у того народа вже душа затроєна.

Якже страшно большевизм викпив усі многонадійні кличі, котрими обдурював масу! Товпа йшла у бій ніби за свободу— а попала в ще страшнішу неволю, як досі. Ішла на барикади для хліба, роботи й мира, а добилася страшного голоду та кровавої громадянської війни. Вбила царя та його прихильників, щоби взяти владу „в робучі руки“, а впала під владу тиранів, червоних катів. Неоден може тепер зрозумів і пізнав свій блуд. Голос убитого брата, що кричав до неба о пімсту,— збудив його — але вже не було можности направи. Панування червоних демонів вже закріплене. (Гляди: Большевики, жида і християнство ст. 3-10).

3. Знищення родини і здичіння молоді.

Щоб поширити руїнницьку роботу й дати підклад до боротьби з Церквою та релігією, взялися большевицькі верховоди знищити християнську родину, а взяти у свої руки виховання підростаючої молоді. Родина й особливо християнська родина се клітина людського суспільства й тим самим основа культури й релігійности. З хвилею розвалу родини розпадається весь суспільний лад, затрачується відпорність на лихі впливи.

Не диво, що большевики завзялися знищити родинне життя й так розвалити основи суспільства. „Родина й родичі — се пересуд“, оголосили вони І як тільки перемогла большевицька революція, вже осінню 1917 р., усунули церковні вінчання, а подружжя зрівняли з „вільною любовю“. Усі звязки між мущиною й жінщиною мали опиратися на „вільному“ порозумінню. Кили се зарядження викликало велике обурення в народі, тоді радянська влада видала приказ, реєструвати „цивільні вінчання“. Жених і молода заявляють перед комісарем, що женяться, при чім одинокє услівя є, що мущина мусить мати 18 літ а жінщина 16. Свідків ані перепон у них нема. Як легко приходить вінчання, так ще лекше можуть розійтися. Вистарчить, коли одна або друга сторона заявить, що перестає уважати себе звязаною подружжам. Також нема обмеження кілько таких „подруж“ можна заключати.

Наслідком такої розвязлості увійшло в життя многоженство. Російський часопис „Ізвестія“ з 1925 р. в 239 ч. пише: „Доходить до сего, що оден чоловік має 20 жінок. Проводить оден тиждень з одною, другий з другою, і т. д. Полишаються з сих подруж діти. Неможливо їх утримати, бо нема засобів, отже діти йдуть на вулицю“. А большевицька „Правда“ з 10 марта 1926 р. містить такий лист: „Я людина як богато інших. Піддаюся силам природи, що ділають у мені.

Вислід: 118 жінок у вільних подружжях. Не числю тих, що про них я забув". —

За тим мусить іти страшна розпуста. До розпусти просто взивають больш. часописи, а нікому не вільно виступати проти безсоромности, бо се бувби „буржуйний пересуд“ і „негідний“ большевика. Рівночасно з вільним подружжам і розпустою впроваджено декретом з 1920 р. право, що кожда жінка, коли має стати матір'ю, має право до безплатної лікарської помочі для штучного зігнання плоду... Щож дивного, що при таких обставинах відбуваються масові згонювання плоду. В 1922 р. зареєстровано 10 тисяч таких операцій в шпиталі, а 10.676 поза шпиталем — і то лиш в однім більшім місті!

Якаж тепер доля дітей, що приходять на світ серед такої розв'язлості й розпусти! — Большевицьке право не признає ні батька ні матери. Діти не належать до родини, тільки до суспільства (Азбука комунізму § 79). Для того „треба“ виховувати дітей у байдужности до родини. Большевик Гойхберг так про се пише: „Родину належить заступити партією, збірними заведеннями, захоронками та діточими садками. Відтіля повинен плисти подих виключно духа партії й мусить бути прогнана недорічна любов батьків і матерей до дітей!“

І справді діти опинилися без батька й матері, без родини й опіки. Крупська, вдова по Ленінові, в ч. 5. большевицької „Правди“ подає, що чис. дітей, що їх опустили родичі в 1923 р. було 7 мільонів! Се

тільки записаних, а кілька незаписаних?! З тих 7 мільйонів лише 800.000 можна було примістити в державних заведеннях. Заразом в „Ізвестіях“ ч. 65. предсідниця Центрального Комітету Комуністичної Партії стверджує: „Десятки тисячів дітей гинуть в нашій столиці. Вони засуджені на фізичну й моральну руїну“. В 1922 р. над Волгою тинялися 2 мільйони дітей, покинені родичами. На Україні в 1926 р. було таких дітей 1,655.000. Розуміється ті діти здичіли й стали язвою по містах і селах. Облави поліції наловили раз 11690 злочинців-дітей в літах від 10—16, Не маючи иншого способу, большевики просто вигублювали таких дітей. Робили се так: ладували дітей до неопалених вагонів і висилали серед зими далеко на Схід. Та заки там доїхали, вимерзали. У Києві лікарські оглядини виказали, що 42 відсотків дітей недужих на сухоти, а 76 відсотків на полові недуги! Банди таких дітей держаться разом, спільно грабують і нападають на прохожих, що йдуть одинцем. В часі поліцейської облави, коли неможуть утіти, бороняться як звірята—зубами й нігтями. Брудні, вонючі, завошивлені, живуть стадами, вяжуться в коротко треваючі „пари“, як дорослі. Звиродніння дійшло у них до крайного ступеня. Радянське правительство не має иншого виходу, як масове вбивання тих незнаних до тепер в історії світа людських звіряток...

Не краще ваглядає й по державних заведнях. Ось урядове звідомлення

радянського інспектора („Ізвестія“ з 25 грудня 1925 р.): „Я жахнувся іспекцією заведення для опущених дітей. В цілому домі заносить трупом. Долівка покрита грубою верствою нечистоти, мов у хліві. Нема ні однісінької печі. Діти, лиш в одних сорочках, подібніші до кістяків ніж до живих істот“.

Друге звідомлення радянського генерального прокуратора Криленка зі „зракового“ виховного заведення звучить так: „Діти курять цигаретки, б'ються, проклинають, на мають найменшої пошани для управителя й учителів. Цілими місяцями не миються. Кімнати не можливо нехарні. Дуже багато дітей віддається кокаїноманії“. — (Жінка й дитина на Радянщині ст. 6-16).

Велику відвагу мав визначний рос. лікар д-р Дойф, котрий на лікарськiм Піроговськiм зїзді сказав: „Я готов багато простити большевикам: розхитання вищого шкільництва, парламентаризму, навіть такі річи, як розстріли, робочий примус, та нищення рос. культури й науки. Але одного їм не можу простити: а саме експериментів, якими вони немов дикі неґри, винищують підростаюче покоління, дїтвору! На ніщо подібне ніхто не важився ніколи, ані давно, ані тепер. Цілу генерацію нашого рос. народа вбивається морально й фізично“

(„Нова Зоря“ ч. 48 з 7.7. 1929.)

Виломану оттак з під впливу родичів молодь ужито дуже зручно до політичної служби. Молодих хлопців привчено

1
до шпигунства; недорослі дівчата стали найзручнішими агентками при боці большевицьких комісарів. Як можна за одним махом знівечити молодь, показав на примірі щойно большевизм. — Також державні заведення і школи вирафінованими хитрощами нищать душу молоді. До них силою стягається всю дітвору, не так щоб дати їй науку, а зробити з неї „освідомленого пролетаря, будучого борця за всесвітню революцію“... Шкільна система має завдання: навчити молодь, що „нема Бога“; впоїти у молодь ненависть до всього нереволюційного та наставити до боротьби з буржуазною Європою. Здібніших беруть на „високу“ школу марксизму, щоб виховати майбутній генеральний большевицький штаб. Не диво, що такі школи скоро викидають з душі молоді почуття найпримітивнішої обичайности та сорому. Вони спосібні до всего, навіть убити рідню для большевицької „ідеї“. — Загальний „Комітет радянської молоді“ (комсомол) гуртує в собі сотки тисяч дітвори та підростків: всі вони весь час пробувають в чаді найнищої пожадливости. Театри, кіна й радіа у Радянщині належать до головних виховуючих чинників. А їх вистави мають не меті розбудити найдикші пожадання людини і зогидити тайни св. віри. Дванацятьлітні хлопці та дівчата можуть ходити на найбільш безсоромні вистави. Так отже обкрадене з батьківщини, релігії та з понять людської гід-

ности виростає під сю пору на Радянщині покоління, до самої крові заражене гріхом.

4. Боротьба з релігією.

Людська культура стоїть силою віри в Бога. Ми бачили вже не раз, як європейські народи нібито в ім'я „культури“ піднимали боротьбу проти Бога, проти релігії, проти віри й Церкви. Се довело до того, що в многих державах громадянське, суспільне і передовсім державне життя виняли зпід впливу релігії, зпід Божого закону. Одначе ті борці з Богом або, як їх слушно називає Достоевський, ті „тупі голови“, не відважилися поставити на місци Бога нову ідею і не вчинили ту боротьбу послідовною аж до кінця.

Інакше поступила радянська влада. Вона виповіла рішучо боротьбу Богові і тимсамим боротьбу людській культурі зі всім, що в неї добре, гарне і правдиве. І під тим оглядом здобулася та влада на правдиво чортівські методи. Вперед знищила вона російську православну церкву, що прийшлося їй дуже легко. Православна церква відлучена від правдивої Христової Церкви, не мала внутренньої сили і держалася лиш зовнішньою силою могутнього царату. Коли впав цар і царська православна церква розсипалася. До того розкладу ревно помагали большевики. Вже в кілька літ по революції пов-

стає на Радянщині побіч старої православної Церкви, пізніше від патріярха Тихона названої „тихонівською“, українська автокефальна Церква або Церква самосвятів, російська синодальна, теперішня урядова, вкінці, „жива“ Церква, Церква робочих і Церква апостольських времен. Ті три останні то чисто большевицькі креації і побіч них сотки різних сект і відтіней аж до атеїзму.

Одначе той розклад російської Церкви ще не заглушив глибоку релігійність населення. Та большевики далі намагаються знищити також всяку релігійність в душах своїх горожан. В попереднім уступі бачили ми, як винищили вони душу молоді та з людей зробили звірюк. Тепер взялися до того, щоб з кожної душі видерти найвисші, але zarazом найшляхотніші почування, які дає релігія. Щоб сього допняти, треба було вперед на місци церковних пастирів поставити вовків. Для того всіх совістних та ревних єпископів і священників розстріляно або вивезено на жахливі Соловецькі Острови серед Білого Моря, а на їх місце поставлено людей, часто без віри, без чести, без сумління. Прямо в нелюдський спосіб мучили большевики поважного патріярха Венямина й архієпископа Андроніка з Перму. В останніх часах розстріляли понад 7000 православних священників.

Яких безсовістних, трусливих і раболіпних пастирів має тепер синодальна Церква в Росії завдяки большевикам, освітлює ось така найновіша подія: На

вістку про демонські хули й дикунські переслідування релігії на Радянщині св. Отець в листі до Кардинала-вікарія Памфілія з дня 2 лютого 1930 висказав більшого батьківського серця над неодолю християн в большевії і зарядив експіаційні та благальні богослуження на день 19. марта с. р. в базиліці св. Петра у Римі. За сим голосом батька всіх християн покотилася мов відгомін обурення інших християнських, хоч не католицьких, віроісповідань в Англії, Німеччині, Болгарії, Сербії, Греції і т. д. А тут православна ерархія в большевії, т. є. члени св. Синоду з митрополитом Сергієм на чолі, перед представниками чужої і большевицької преси заявляють, що в радянській державі нема й не було релігійного переслідування! На основі декрету розділу держави й Церкви кожне віроісповідання — кажуть — свободне, а церкви замикають лиш на бажання населення.

Якби таку заяву дав оден-другий православний священик і навіть оден-другий єпископ, то ще можна б се розуміти й оправдати. Та коли таку трусливу й ложну заяву дає найвисша ерархія синодальної церкви, се вже знак, що тебідне населення не пастирів має, але наємників. Вони бачуть вовків як роздирають вівці, одначе не боронять своїх овець перед вовком, лиш самі ратують своє нужденне життя тому, бо вони наємники. Дійсно, горе таким пастирям!

Не дивно, що серед таких обставин удається большевикам і серед товпи за-

щіпити атеїзм і гадку цілковитого зірвання з Богом.

Що в тій боротьбі йде головню про накиннення світови елементу зла на місце елементу добра, отже сатани замість Христа, про це свідчать такі слова Луначарського, комісаря освіти в СССР.:

„Ненавидимо хрисіянство і христіян! І навіть найлучших з поміж них треба вважати найгіршими нашими ворогами. Навчають вони про любов ближнього й милосердя, що перечеркує наші прінципи. Христіянська любов це гальма революції! Тож проч з любовю ближнього! Нам потрібна ненависть! Тільки тою ціною здобудемо світ. Покінчили ми з земними царями, пора тепер на царів небесних! Боротьби з релігією не можна обмежити тільки до Росії, вона мусить огорнути цілий світ, краї музулманські як і католицькі, з тою самою метою, однаковими засобами“!

Ціль поставлена отже ясно: знищити релігію однаковими засобами, то є на-самперед пропагандою, а по довершеній революції загальною різнею духовенства та всіх „упорствующих“.

Тож треба нам пізнати організацію й засоби боротьби з релігією, ті „однакові засоби“, котрими большевики бажають зруйнувати всі батьківщини, всі родини й цілу культуру, оперту на христіянських основах. Треба пізнати ті методи боротьби з релігією, бо чи то з не-свідомости, чи свідомо й доцільно пропагується їх і в нас. Може чеснійші з них, глянувши в те зеркало, побачать пропасть, у яку хочуть зіпхнути свій нарід. Може звернуть ще з дороги, на котрої кінці є море сліз і крови, ганьба людства й поворот до найдикійшого варварства.

Про боротьбу з релігією навчають два визначні большевицькі теоретики **Бухарин і Преображенський**. Вони зясували урядовий погляд комуністичної партії на всі справи, що звязані з революцією. Вони кажуть, що...

„боротба з релігією має в собі два моменти які кожний ко-уніст повинен точно розрізняти, а саме боротьбу з Церквою, як зі спеціальною організацією релігійної пропаганди, матеріально заінтересованою в удержанню темноти народа й релігійного рабства, а також боротьбу з дуже поширеними й глибоко вкоріненими релігійними поглядами більшости працюючих мас“ ¹⁾.

Щоб у тій боротьбі побідити треба передовсім стреміти до розділу Церкви від держави та відсунення впливу Церкви на школу. „Розділ Церкви від держави є по своїй суті зворотом буржуазії тих засобів, які держава видала на Церву“ — так пояснюють далше цей клич большевицькі автори. Буржуазія, мовляв, уже давно перевела б так корисний торговельно для неї поділ, колиб не те, що явився новий ворог буржуазії марксі-ський соціалізм. Через те й погодилася, мовляв, буржуазія з Церквою, щоб використати її впливи... „на неосвічені маси задля вдержання їх в почуванні рабства до експлоатуючої їх держави“ ²⁾.

Стільки Бухарин з Преображенським. Такі мудрощі большевицьких

¹⁾ Н. Бухарин и Е. Преображенский: Азбука коммунизма. Госизд Украины, 1925, ст. 189—192, розділ п. н. Религия и коммунизм.

²⁾ Op. cit.

проводирів характеристичні взагалі для духового рівня товарищів, особливо це видно по безстыдно-цинічнім поясненню терміну „церква“, як „товариства людей, зєднаних означеними доходами, на рахунок віруючих, на рахунок їх недостачі образування і їх темноти“ ¹⁾. Є це дефініція, яка не має нічого спільного з жадною Церквою, та добра вона для зрозуміння психіки тих жидів, котрих вирікся їх власний нарід, та нечисленних зжидовілих арійців, які створили соціалізм і довели його до вершка розвитку в нинішнім большевизмі. Всьо для тих торговців ідеями й робітництвом — заключається в доходах, зисках, акційних товариствах, що заробляють при допомозі спритних швіндлів. Ось така то Розбійнича Спілька при допомозі банкірів світа й державних мужів Франції, Англії й Америки, заволоділа в цілях експльоатації Сходом Європи й завішує свої вивіски на свої жертви для відвернення уваги в іншу сторону, по знаній злодійській zasadі...

Першим ступенем боротьби з „релігійним мракобісієм“ має бути кріпкий удар по представниках небес, — „попах і чернечій братії“, а при тій нагоді й „по Господу-Богу з оточенням“ ²⁾. Досягнеться це глузом, пониженням і висміванням духовенства, також оповіданнями

¹⁾ Op. cit.

²⁾ „Юным безбожникам“. Москва. Изд. Новая Москва.

про здирства, темноту й імовірні злочини духовних осіб.

Після повалення того муру, що стояв „на шляху культурного розвитку працюючих мас“ виставлено по містах такі ударні завдання: 1) пропаганда природничо-наукова, яка має вияснити, що світ підлягає законам, які не допускають існування ніяких невидимих істот і 2) антирелігійна пропаганда, яка має вияснити „клясову суть релігії“, то зн. звязок усяких християнських правд і чеснот з інтересами капіталізму й протиставлення (!) християнських засад інтересам пролетаріату, що все повинно довести до протиставлення матеріялістичного розуміння життя „ідеалістичним видумкам“¹⁾. Так мається „працювати“ між робітництвом.

Майже той сам систем примінено й до інтелігенції. Отже 1) Науково-природнича пропаганда, до чого запрягли також Укр. Академію Наук в Києві; 2) протиставлення релігії матеріялістичного розуміння законів природи й історії з особливим зверненням уваги на „історію релігії“; 3) вияснення сути клясовости не тільки клиру але й самої релігії.

Особливо звернено увагу на антирелігійну пропаганду на селі. Перша річ тут — пониження й оплюгавлення духовенства в очах селян. Відтак 1) Вести науково-природничі балачки, що напр.

¹⁾ Op. cit.

не Бог помагає від грому, але громозвід, не святі угодники дадуть урожай, але агрономічне знання і т. п.; 2) переконувати про клясовість релігії, про її зв'язок з поміщицькими дворами, про її вплив на недопущення мужика до землі і т. д.; 3) агітувати проти церкви, богослужень, дзвонів, обрядів — одначе ніде не допускати насильства (за винятком духовних осіб), не замикати насильно церков, не розганяти молячихся людей і т. п. ¹⁾).

Рішучо взялася комуністична партія до своїх членів. Духовних усіх віроісповідань заборонено приймати в партію, якщо б випадком найшлися і такі кандидати. „Емігранти з інтелігенції“ можуть стати членами партії щойно тоді, коли виразно заявлять, що годяться на § 13. парт. програми, котрий каже „про оживлену культурно-освітню діяльність, спрямовану проти релігії“. Для членів партії, які походять з селян і робітників, мало освічених і сильно зв'язаних з оточенням, які все ще шанують „релігійне мракобісіє“ — постановлено робити уступки й дозволяти на деякі обряди, як церковне вінчання і т. п., тільки щоб виразно заявили, що осуджують „мракобісіє“. Впрочім партійців за сповнювання релігійних обов'язків приказано безоглядно усувати з партії. Про карі за подібні провини поручено оповіщувати в пресі. Притім підчеркується, що не йде про

¹⁾ Op. cit.

якусь одну релігію, прим. православія, тільки що большевизм воює безоглядно проти всіх релігій та всіх Церков, проти цілого досьогочасного релігійного світогляду, щоб ніякий нарід не міг собі подумати, а вороги наші оповідати, що ми переслідуюмо людей за віру! Так є! Щоб буквально ніхто (навіть львівська „Рада“) не міг посудити „повних толеранції“ большевиків, що переслідують за віру! Так дотепно поставити діло міг тільки референт тих справ у ЦКВКП., жид Губельман, що прозвав себе Ярославським. ¹⁾

§ 13. програми компартії свідчит що не всі комуністи зобов'язані агітувати політично, та зате всі мають обов'язок антирелігійної пропаганди. З того бачимо, як велику вагу кладуть большевики саме на боротьбу проти релігії.

(„Нова Зоря“ ч. 54 з 28. липня 1929 р.)

Тепер вже церкви замикають зовсім, або обертають на театри, кіна й доми забав та клубів. І так замкнено в Київі церкву св. Володимира, оден з найбільших і найкращих соборів і перемінено на протирелігійний музей. Не щадять Святинь, що з ними зв'язана не тільки Україна але й цілий словянський Схід Європи 1000-літньою традицією, — не щадять Десятинної Церкви св. Володимира Вел. у Київі. В Петрограді найгарніший і найвеличавіший собор св. Ісаака перемінили

¹⁾ Е. Ярославский. На антирелигиозном фронте. Госиздат. Москва.

на протирелігійний музей. Славнозвісну каплицю Іверської Богоматери розібрали нібито „для поширення вулиці“. Монастир св. Серафима в Саратові перемінили на большевицький клуб. В Херзоні замкнули буквально всі Церкви.

По даним большевицької преси дотеперішній вислід боротьби з християнською релігією за Збручем представляється так: в 1927 р. замкнено: 17 церков, 6 каплиць і 34 монастирів; в 1928 р. замкнено: 359 церков, 20 каплиць і 48 монастирів. Разом у двох лише роках 1927 — 1928 рр. замкнено: 376 церков, 26 каплиць і 82 монастирі. До того признаються самі большевики.

Зневажають і забороняють святкувати свята, передовсім Воскресення і Христове Різдво. Не тільки в часі тих празників примушують до праці, але й умисно устроюють протирелігійні богохульні обходи та представлення, зложені з найогидніших пашквілів проти релігії й духовного стану всіх країв і народів.

Найстрашніше, дійсно по демонськи розгорілася боротьба в часі сьогорічних Різдвяних Свят. Ось їх опис надрукований в „Новій Зорі“ ч. 9 з дня 6. лютого 1930 р.

Вже наспіли докладні описи переслідування християн і християнства в часі свят Різдва Христового в ССРСР. Ті переслідування розпочато під гаслом: „Боротьба проти релігії се боротьба за соціалізм!“ Уосновано ту боротьбу як „соціальну конечність“, як боротьбу за добрі умови життя новочасних людей, як боротьбу за працю, за тверезість, за „самоопанування“ і т. и.

Перед самим Різдвом замкнула бо́льшевицька влада 622 церков (переважно в центральній Росії) та 45 мусулманських мошей. Найвища просвітна рада оповістила, що день Різдва від тепер має бути „днем промислу“ і що в той день мусить кипіти праця по всіх фабриках, заводах і т. д., а дохід з тої праці має бути обернений на упромисловлення Росії. Заборонено виставляти у вікнах крамниць усе, що пригадувало б свато Різдва. Заборонено рубати ялинки і привозити їх на торг. А хто в дома посміє мати ялинку, тому загрожено карою 100 рублів. (50 доларів), не кажучи вже про інші наслідки. В Москві пущено в рух всі театри для робітників. Члени „Союза пролетарських письменників“ мусіли виголошувати протирелігійні відчити і виступи, кіна і театри мусіли грати протирелігійні штуки. В усіх робітничих клубах столиці виголошено лекції на тему: „Як треба приготуватися до боротьби проти святкування Різдва“. Розкинено масово спеціальні брошури. В церкві Спаса в Москві, котра була національною святістю, відбули свої збори безбожники. На вулицях також виголошувано богохульні промови. Зорганізовані банди безбожників вдиралися до ще незамкнених церков, щоб перешкоджувати в Богослуженнях. Відділи молодих безбожників ішли від дому до дому й забирали образи святих, котрі потому з парадом палено на вулицях. Скріплено агітацію за збиранням підписів у справі виступу з Церкви та замикаання церков і зникання дзвонів. Болшевицькі клуби туристів робили в часі свят прогульки на села, щоб і між селян внести всі ті богохульства. В Петербурзі знято дзвони зі славної катедри Ісаака й ухвалено стопити на матер'ял. Церкву збудовану на пам'ятку врятування Олександра II. перед замахом ухвалено висадити динамітом, а правительство прирекло замкнути всі церкви. Вершок тих всіх злочинів становить „анкета“, розписана до всіх робітників у Москві з запитом: „Чи ви за Богом, чи проти Бога? На самій горі анкетного аркуша випечатано таке: „Хто за Богом, той зрадник пролетарської держави совітів!“ Цікаво, що четвертина робітників у Москві від-

повіла що вона за Богом. Тих мучеників зараз позбавлено праці й відобрано їм картки, на котрі дається харчі.

І так з тих місць, де колись лунала Божя слава, ведуться тепер „освідомляючі“ відчити, нехтують Боже ім'я у спосіб, який не дається переповісти.

Ще інший спосіб пропаганди. На публичних місцях уряджується серйозні релігії „процеси“, на яких обвинувачується та засуджується Бога і там доводиться умисно до мерзких просто демонських нападів на Всевишнього. Вулицями йдуть процесії, попереду них несуть великанські плякати та написи про мн. му побіду науки над „темною“ релігією! На возах обвозять повикривлювані ляльки, які мають предсталати Бога Отця, Божого Сина і Пр. Діву Марію. При кінці такої процесії палять ті ляльки в супроводі поганих дотепів та мерзких промов. Справді свято демонів і чарівниць. Пекло розперезалося у своїй ненависти до Христа! Дуже характеристична обставина те, що притім всім большевики стараються вивисшити постать зрадника, Юди Іскарійотського. (Гляди:. Больше-визм, жида і християнство... ст 12—13.).

5. Ненависть до католицької Церкви і св. Отця Пія XI.

Найбільша лють большевизму не звертається проти православної Церкви, але проти католицької та її найвисшого пастиря, св. Отця. Відки та ненависть? Здавалосяб що католицька Церква нічим не загрожує радянській державі. Вона не розпоряджає ні військом ні арматами, ні літаками, ні трійливими газами. Одначе Католицька Церква, се одинока моральна сила світа, се останнє забороло, що держиться кріпко, се останній авторитет на землі. Тому „проч з нею!“ Хотяй св. Отець допоміг підчас голодової катастрофи на Радянщині більше, як ціла Європа, то особа Христового Намісника є там предметом найогидніших клевет. Линуть кличі: „На смерть з ним! Він найбільший ворог робітника — він винен цілому нещастю!“ Сей крик скаженини дуже помітний. Се той відвічний бунт сатани проти Христової Церкви, що тепер яскраво показується на Радянщині.

А всеж св. Отець Пій XI. робив усякі заходи, щоб по силам своїм не допустити до такого кровавого переслідування християн в радянській державі. Вже в маю 1922 р. через Монсіньора Піцарда на конференції в Дженуї поставив пропозицію визнання через Апостольську Столицю ССРСР., жадаючи, свободи віри й релігії та полишення церковних дібр. Одначе конференція в Дженуї поминула

зовсім те пропозиція, хоч був там представник совітів, граф Чічерін. Коли большевики рішили загарбати всі церковні посудини, дорогоцінні знаряди й образи, тоді св. Отець звернувся листовно до радянської влади і заявив, що дасть викуп за всі skonфісковані церковні річи, лише щоб полишити їх далше до богослужебного ужитку. На се письмо большевицка влада навіть не відповіла. Все таки удалося св. Отцю виєднати уласкування патріарха Тихона та в часі катастрофального голоду кормити 150.000 дітей. Пізніше мусіла устати Папська допомогова акція, бо большевики воліли, щоб радше тисячі дітей мерли з голоду, як малиб бути вдячні св. Отцю. (Гляди: Лист св. Отця до Кардинала Вікарія Помпілі з дня 2. лютого 1930 р.). Помимо того всего червоні володарі далше безсоромно нищать церкви, релігію і віру. Еп. Болеслава Сльоскана, апостольського адміністратора Минська й Могилева, Еп. Александра Фрізона й Ексарха Фьодорова вивезли на жахливі Соловецькі Острови, де вони серед холоду й голоду засуджені на примусові роботи. Недавно увязнили й вивезли другого апостольського адміністратора на ціле Поділля о. Івана Свідерського. Багато католицьких священників увязнили або розстріляли.

Між иншими увязнили і вивезли на Соловецькі Острови удинокого українського гр. кат. священника о. Др. Щепанюка і замкнули й одинокую гр. кат. церкву в Києві. Яке страшне положення

католицької Церкви на Радянщині читаємо в 39 ч. „Нової Зорі“ з дня 2 червня 1929 р.

Треба знати, що вже останки католицького клиру догибають у червоній від крові країні чорного злочину — і хіба чудо Боже може ще задержати викорінення катол. Церкви на всім просторі, який опанували слуги Антихриста. Ніякої школи для підготування нових кат. священних сил большевики не дають отворити. Ніяких кат. священників ні світських, ні монахів, з поза границь СРСР. не допускають. А що смерть і муки в тюрмах роблять своє у рядах і так нечесленого кат. Духовенства в большевії, отже недалекий вже час, коли замкне очі останній кат. священник і на величезних просторах большевії зникне в ХХ. ст. католицька Церква, коли Провидіння Боже не зробить кінця безбожній владі червоних тиранів, котрі дійшли до тої влади з обіцянками „свободи віри“ і совісти на устах.

Під сию пору є ще в цілій большевії коло 200 кат. священників. Вони належать до різних народностей і чисельно просто зникають на величезних просторах большевії, що займають половину Європи і всю північну Азію. І мимо того малесенького числа кат. священників на таких великих просторах, якраз проти них звертається вся безпощадність больш. уряду. Сего року замучено в тюрмі двох кат. священників: оо. Іванова і Белоголового. Розуміється, може під сию пору нема вже при життю й половини тих останніх 100 могікан, тільки вістки про їх смерть не дійшли сюди. Большевики нищать їх „партіями“, щоб не викликали розголосу, а нищать різними способами, котрі все і всюди зачинають клеветничим цькуванням у пресі. Ніяка оборона, ніяке публичне вияснення клевет там неможливе. Лучився раз випадок, що в однім комуністичнім органі помістили коротеньке спростування катол. священника, котрий заявляв, що не робить ніякої контрреволюції та не надуживає свого священничого становища до ніякої політичної протисовітської агітації. До того коро-

тенького листа долучили большевики широку відповідь, в котрій стали на таким „льоґічним“ становищі: По перше — якби о. Х. не був ворогом совітської влади, то вже давно переставби бути кат. священником. По друге — ніяких доказів на його контрреволюційність не треба, а то з тої причини, що все кат. духовенство облудне і контрреволюційне. Поки він не перестане бути катол. священником і не зірве з „міжнародною організацією обманців і визискувачів“, поти він контрреволюціонер і тому треба його як найостріше поборювати.

На тім прикладі видно, що большевицька „полеміка“ точно так само як полеміка наших радикалів і соціялістів не потребує „ніяких доказів“ особливо у церковних справах — і кінець. Всі „обманці“, тільки вони чисті й чесні. З такими засліпленими людьми полемізувати неможливо, а де вони осягають владу, там очевидно скорше або пізніше прийде кінець усякій свободі совісти Се деспоти й тирани.

Зрештою, як сказано, якби слуги Антихриста перестали переслідувати Христову Церкву, (на що нема надії), та й так недовгий там вік змарганим працею, старим катол. священникам, котрі не мають ніякої можности виховати своїх наслідників після виских вимог катол. Церкви. Таким чином катол. Церква на всім просторі ССРСР. знаходиться в стані ліквідації, що явно признають навіть катол. органи. Довше видержить там православіє ізза своєї маси та менших вимог при свяченнях. Розуміється і воно сильно потерпить під гнетом, якого ще не зазнавало, бо большевики очевидно змагають до його повного звихнення, розбиття і розкладу. Там все, що признається до імени Христа, буде знищене й викорінене, як далеко сягає або сягне влада большевиків, коли потребає вона. Тільки наївні можуть надіятися на якусь „еволюцію“ в поведенню большевиків: большевизм се віра, а віра еволюції не знає — вона така є, яка є, або її нема. На наших очах справджуються слова Спасителя: „Згадайте слово, що я сказав вам: Коли Мене гонили і вас гонитимуть... Бо прийде

час, що всякий що вбиває вас, думати буде, що службу приносить Богу". І большевики думають, що роблять добру службу, вбиваючи Церкву Христову і всяку релігію. А нема ніякого вигляду, щоб вони змінили свою віру. Всі вісти, які вони розпускають через свою пресу і своїх людей, що „дадуть“, або „вже дають“ забезпечення свободи віри й совісти — се тільки хитрі фінти, котрі доказують якраз противне; в тім часі, коли розсівають такі поголоски, приготавляють вони ще тяжчі гонення.

Розуміється, те положення до нинішнього дня сильно погіршилося. І по-мимо того, що вже десять літ триває на Радянщині такий кровавий демонський танець, цілий культурний світ мовчав і досі зимно приглядався сему злочинові. Бувало як побили десь одного жида, то ціла ліберальна преса підносила крик, аж в ушах лящило. Коли кілька літ тому назад в Америці суд засудив на смерть двох злочинців-анархістів, то большевики і соціялісти по цілім світі робили крикливі демонстрації і протести, неначе не-знати яка сталася кривда. А там міліони гинуть невинно! Там по простацьки й брутально топчуть найшляхотніші почування людей, бо їх релігійні вірування, — ані всесвітня преса, ні держави не піднесли голос протесту. Доперва св. Отець Пій XI, сей правдивий батько і найвисший пастир християн упімнувся за нещасні жертви кровавого терору Антихриста. Аж тепер прочунав світ і підносяться голоси спротиву й осудження більшовицької жорстокости. Ми тут в Галичині повинні виступити з най-сильнішим протестом і зробити все, що

в наших силах, щоб зарадити лиху. Наша галицька вітка українського католицького народу, що живе на границі з царством Антихриста, має дуже важке становище, бо тіни того царства падуть і на неї в різних формах розвалу. І для того наша відповідальність у боротьбі з большевизмом дуже велика.

6. Ідуть на нас!

Большевики уміли відгородити себе від решти Європи і не допускають до своєї держави ні часописів, ні книжок, котрі моглиб освідомлювати населення затроєним туманом большевизму. Особливо строго забороняють який небудь часопис або книжку релігійного змісту. Чужинця, котрий приїде на їх територію так оточують агентами, що не дозволять ані доглянути дійсного положення а ще менше дозволять йому мати який небудь вплив на оточення. Зате самі безлічно ведуть руїнницьку пропаганду по краях та державах майже цілого світа. Розкидають сотками тисяч свої книжки, видають по всіх усядах цілий ряд дозволених і недозволених часописів, кольпують масово всякі відозви (большевицька бібула), висилають і на місцях наймають агітаторів, засновують явні і тайні організації, — а все те в тій цілі, щоб большевизмом затроїти душу народу, підкопати основи державного та суспільного ладу, вирвати релігію та поширю-

вати розпусту й злочини і так приготувати ґрунт до всесвітньої революції.

Велика частина того большевицького намулу лишається в нашій нещасній Галичині, бо вона найблище межує з „царством сатани“. Можна твердити, що радянська пошесть ґрасує, кажучи загалом, майже у всіх верствах і політичних угрупованнях західно-українського громадянства та еміграції. Найгірше під тим оглядом стоїть робітництво, на яке скеровані головні зусилля большевицьких агітаторів.. Деякі групи українського селянства Галичини доведені до розпуки істнующими відносинами, сподіваються від комуністичного перевороту поліпшення своєї долі й улягають радянським впливам. Большевицькі агітатори в останніх часах не полишають ніякої політичної, господарської чи навіть просвітної організації... Не минула тяжка година й найбільшу національну кріпость „Просвіту“. На неї провадять большевики систематичний наступ і не шкодують ні праці ні грошей, щоб розбити її“. — („Нова Зоря“ ч. 75. 13. X. 1929).

Тай поважну частину української інтелігенції в Галичині потрапили большевики заманити у свої сіти. Одних інтелігентів просто купили, другим дали заробіток у сих тяжких часах і ті мовчать; третих позискали обіцянками, почеснями й титулами; четвертих затуманили чисто язиковими уступками і далі туманять ріжними штучками під кличем „українізації“, а пятих загіпнотизували

в оден гуж вигукуючи у своїй пресі, яку масово ширять по нашій землі.

Одна з найбільших небезпек то **большевицька преса**. Тисячами розкидають її по наших селах і місточках, щоб лише туманити й їддю ненависти та ложи затроювати людей. Почислім лише, кілько в самій Галичині видається большевицьких часописів.

Наперед — чотири журнали: 1) „Нові Шляхи“, 2) „Культура“, 3) „Вікна“ і 4) „Сяйво“. Се цілий фронт тяжкої большевицької артилерії, котрий бомбардує затроєними газовими гранатами своїх аргументів наших дезорєнтованих Галичан — від найстарших до наймолодших. („Вікна“ призначені головнo для старшої інтелігентної молоді, „Сяйво“ для шкільної і робітничої молоді, для дітей). За лінією журналів іде друга большевицька лінія — газет: 1) „Сельроб“, 2) „Наше Слово“, 3) „Рада“, 4) „Праця“, 5) „Сила“. Дві останні ще час до часу закриваються національними фразами, але всі вони переповнені захвалюванням того, що діється „в гарній державі за Збручем“. Крім того преса принесла на днях вістку, що виходить ще ряд нелегальних, підпольних газет в чисто большевицькім дусі. Се третя лінія большевицького офензивного фронту на нашу суспільність. За тою третою лінією суне четверта лінія большевицьких видань, видавана в українській мові за кордоном, котру сюди то явно поштою пересилають, то пачкують: 1) „Україн-

ська Газета" в Берліні, 2) „Вістник СУГ ФУ" в Парижі, 3) „Пресова Агенція" у Відні, котра видає від літ бюлетені для українських газет, справно препаровані в большевицькій дусі й інтересі, 4) „Українські Щоденні Вісти" в Нью-Йорку, 5) „Українські Робітничі Вісти" в Вінніпегу і ряд інших большевицьких видань за морем (оден їх орган виходить навіть в Аргентині), окремо для робітників, окремо для селян, окремо для жінок і т. д. За сею четвертою лінією йде пята большевицька лінія, може найбільш небезпечна, бо найменш помітна: То систематично перепачковувані в органах наших національних організацій статті і вістки, які раз у раз втовкають у голови Галичан, що там, над Дніпром, є буцімто „наша держава". В однім і тім самім числі національного органу зустрінете частенько, виразно большевицьку пропаганду — і протибольшевицькі замітки.

(„Нова Зоря" ч. 75. з 13. жовтня 1929).

Крім иншого лиха, коре розсівають большевицькі часописи, найстрашніше то ширення безрелігійности й невірства. Помагають їм в тій руїницькій роботі і инші націоналістичні часописи. Возьмім хоч би одинокий в Галичині український щоденник „Діло". Кілько там було нападів на св. Отця, на Єпископів, на Церкву!.. А було і то недавно, що се національне „Діло" просто реклямувало большевицьку державу.

Не кажу вже про давніший перемиський „Український Голос", котрий

неначе взяв собі за мету плюгавити й очорнювати нашу церковну Єрархію і тим підкопав в широких масах авторитет одинокої у нас твердині т. є. гр. кат. Церкви. — Дальші предтечі большевизму — то всякі протестантські секти і „варшавське православіє“, що неначе пошесть кидається по різних місцевостях то тут, то там. Найяркіший большевик Троцький (Бронштайн) в описі свого життя каже, що поширення сект се найлучша підготовка до большевизму.

І як на Радянщині найсильніший наступ пішов на молодь, на підростаюче покоління, так і в нас большевицькі платні і неплатні агенти головну свою увагу звернули на нашу молодь, передовсім на ремісничу і селянську. На першій місці ходить їм о се, щоб убити в молодих душах пошану до всякого авторитету а особливо всяку релігійність. І в тім напрямі працюють вони ревно, щоб виробити і в нас цілий ряд „безбожників“. — Ось як про ту безбожницьку агітацію пише „Нова Зоря“ ч. 59 з дня 18. серпня 1929 р.

Безбожницька агітація в „буржуазнім“ світі є двоякого рода. Одна т. ск. казньонна, ведена явними большевиками та їх платними агентами, друга ведена таки самою буржуазною, атеїстичною або ліберальною інтелігенцією. Очевидно ся остання грізнійша. Оба роди тої агітації жирують тепер з великим завзяттям і на нашій народі по сей бік червоних стовпів. Тут належить прим. передовсім всяка „оборона“ нашої Церкви від Риму, видавана під фірмою упівських секретарів, котра не може не мати погубного впливу на світогляд нашої молоді.

Але є й спеціальні видання для молоді, і так наші радикали видають для старшої молоді місячний додаток до „Гром. Голосу“ під назвою „Молоді Каменярі“. Цей часопис ширить матеріалістичний світогляд та атеїзм головню між сільською молодю. І большевики несправедливо лають радикалів, називаючи їх куркуленками, а їх соціалізм „соціалізмом підпанків“ („Большевик Ураїни“, ч. 12). Вониж віддають їм неабияку прислугу, бо „обробляють“ село. Самі большевики зате можуть більше уваги присвятити міській робітничій та ремісничій молоді. Ось перед нами „Сяйво“, „Ілюстрований суспільно-науковий, спортовий враз з переглядом політичного життя двотижневик, присвячений молоді“, „видаваний“ у Львові Станиславом Марусином, печатаний в друкарні Наук. Тов. ім. Шевченка. Цей часопис отверто комуністичний, зладжений точно по большевицьким інструкціям. В передовиці 2 ч. „До наших читачів“ виразно виступає та сама московська фразеологія, яку читаємо і в большевицьких держвиданнях нпр.:

„Сяйвом“ освітлюватимемо і викриватимемо політику буржуазії у туман каламутних фраз її соціаль-льокаїв, відкриватимемо справжню їх класову природу, проти релігійної чорної хмари, світитимемо світлом матеріалізму. В „Сяйві“ подаватимемо матеріал для формування матеріалістичного світогляду працюючої молоді, зчитимемо її класово орієнтуватися у всіх складних явищах суспільного життя природи.

В тім самім числі „Сяйва“ є грубобогохульний фейлетон про „Походження світу“ Остапа Вишні, передрукований із II. тому радянського видання „Усмішки“.

Так отже вся наша західньо-українська молодь, робітнича, селянська й інтелігентна немов здана на ласку комуністичних та комунізуючих течій. А тому здана на ласку, бо з нашого боку в тім напрямі майже нічого не робиться. Очевидно тут і там, як це бачимо з дописів, працюють, подекуди навіть з гарним успіхом, Марійські Дружини Молоді. Але що може зробити навіть найлучший провід дружин, коли

прямо нема що дати в руки старшій сільській та міській молоді. Ми й досі не спромоглися на часопис для старшої молоді з виразним християнським і національним напрямком. („Наш Приятель“ призначений для дітей молодшого віку). Сільська старша молодіж (15—20 р. ж.) блукає самопас, забуває останки грамоти й шкільної науки, дичіє та підпадає під вплив всяких сельробів і радикалів. Хто має вплив на міську робітничу молодь, не треба казати. Тут крім безбожницько-комуністичної агітації ширять спустошення й інші язви: моральне зіпсуття міського середовища, денаціоналізація і т. д.

А овочі сеї большевицької агітації вже нині бачимо. Нема місточка, нема більшого села, де не існувалаб большевицька ячейка звичайно під проводом жидівських агентів. Всюди платні агенти туманять неосвідомлений нарід, що дістане безбездурно і землю і ліси і фабрики й владу. Всюда нишпорять і намагаються своїх людей впхати до наших національних просвітних або господарських установ. Не длятого, щоб там вести працю, але щоб киринити, розбивати й нищити наше релігійне і народне життя. Упадок обичайности особливо між молодю просто застрашаючий. Родичі не мають ні пошани, ні впливу. Молодіж по селах пиячить і розпустає, що не міра.

Вбивства на порядку деннім. Рабунки й напади більшають так, що люде бояться вечером повертати з міст або загалом вибиратися в дорогу. Поважніші і розумніші люде бачать се, кивають сумно головами та ломлять руки й пита-

ють, до чого те все доведе? — На се відповідь: Певно доведе до такого пекла, як се бачимо на Радянщині, коли ще за часу не возьмемося до оборони. Бо царство сатани наступає вже на нас!

7. Як боронитися.

При таких сильнім наступі большевизму не час тепер нарікати, сумно кивати головою та ломити руки. Тут треба рішучо стати до боротьби з ворогом, котрий милосердя не знає. Або ми його не допустимо й переломимо у себе, або він нас знищить.

І так вперед мусимо отверто й рішучо поборювати большевизм всюди, де лиш він появиться та в якійнебудь формі виступає. На першім місці треба ослабити й по можности знищити явну і скриту большевицьку пресу. В попереднім уступі подали ми цілий ряд большевицьких часописів, що неначе крилаті чорні духи налітають на наші села й міста, ширять деморалізацію, безрелігійність, роздор, ненависть і розвал. Всі, що еще мають Бога в серці, нехай подадуть собі руки й недопустять до громади, до читальні до якоїнебудь установи ні одної большевицької часописи.

А коли хто приватно передплачує, так довго на нього впливати, так усвідомляти, поки не відкине від себе ту їдь. Бойкотувати такі склепи (кійоски) і ресторани, де продають чи держать боль-

шевицькі часописи. Під тим оглядом енергічну діяльність повинні розвинути: церковні брацтва, Марійські Дружини й Союзи і кружки Української Християнської Організації.

Таксамо не допустити до ніякої установи чито просвітної, чи господарської, чи політичної ні одного не то явно-го большевика, але й такого, що сприяє або схиляється до большевизму. Особливо не допускати й не вибирати їх до Виділів або на делегатів до Центральних установ чито „Просвіти“ чи „Рідної Школи“ чи „Сільського Господаря“ чи Кооператив.

Не дозволити себе дурити й туманити безглузною демагогією. Всяких агітаторів, що то обіцяють „бідному народови“ всьо за бездурно, гонити як брехунів і обманців, Ось хочби й такий клич: „земля без викупу“, який поставили у свою програму навіть на око праві політичні партії, — чи не є се підготовка большевизму? Бо коли нині вільно „без викупу“ забрати землю великим посідачам, то завтра те саме можна зробити середним а в кінці й всім. Коли можна брати за бездурно землю, то чому не брати дома й фабрики й проче. Так зачинався большевизм і на Великій Україні. Вперед прогнали великих посідачів і нібито розділили землю між селян, відтак заможнішим селянам забрали їх господарства, а тепер рабують всіх без виїмку.

Так само ті, що запалюють ненависть між суспільними станами, між посідаючи-

ми а непосідаючими, між робітниками а працьодавцями, між освіченими й простолюдьм і так розогнюють суспільну боротьбу ніби-то в обороні робітничої чи селянської верстви, не лиш не причиняються до поліпшення відносин, но в дійсности вносять розвал і замішання. Певно, що кождий стан чи професія може дбати про належні собі права і поліпшення буття, та ніколи зі шкодою чи поневоленням других. Суспільство — се організм, а не купа піску чи каміння. В організмі всі члени повинні розвиватися і удосконалюватися в міру їх вартости й потреби, та ніколи зі шкодою або знищенням другого члена. Годі так ратувати ногу чи руку, щоб стратити голову, бо як голови не буде тоді не потрібна ні нога, ні рука.

Наймогутнійша основа всякого ладу й порядку і zarazом найпевнійше забороло проти большевизму — се св. віра й Христова католицка Церква. І сю твердиню, се забороло треба нам боронити всіми силами аж до послідного віддиху.

Глядіть лиш, кільки то ворогів завзялось на ту кріпость, щоб її знищити. Єще недавно перед війною, ми тут в Галичині були одноцільно католиками. Тепер увійшли всякі секти, а ще більше „варшавське православіє“ і не тільки розбили нам ту одноцільність, але тисячам вірних забрали те що найцінніше, бо їх правдиву віру. — Та не лиш секти працюють над розвалом св. Церкви, а й ті всі, що підкопують повагу св. Отця й наших Владик. Кільки то чорних наклепів

рознесли часописи і по не ліві, національні, на нашу церковну Єрархію! Ба навіть, появилися огидні брошури, підписані або й непідписані всякими „оборонцями“, котрі може не здають собі справи, кілько згіршення і лиха накоїли вони між народом!

Тут не вистарчить лиш зовнішня оборона. Ходить, щоб самому стати свідомим католиком. Не лиш цінити віру, але й визнавати її і після неї жити, не лиш боронити св. Церкву, але бути вірним сином чи донькою тої Церкви.

Не лиш самому провадити християнське життя, також старатися по силам співпрацювати, щоб християнські засади увійшли в цілу нашу суспільність.

Треба стреміти до того, щоб родиниття і суспільне й горожанське і національне ґрунтувалося на Божім законі на євангельській науці Ісуса Христа. Словом — щоб Христове царство запанувало і в душах людських і в цілім українськім народі.

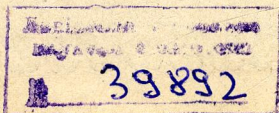
До переведення сеї великої боротьби з большевизмом та иншими руїнницькими струями, до скріплення католицького духа і духа св. Церкви, до закріплення і побіди Христового Царства в нашім народі найконечніша зброя — то **католицька преса**. Без поширення і закріплення католицької преси неможливо навіть думати про успішну оборону. І як завзято та послідовно треба нам поборювати большевицькі часописи, так ще завзятійше мусимо поширювати католицьку пресу. Маємо „Нову Зорю“, „Правду“, „Бескид“,

„Місіонар“. Нехай же не буде ні одного села, ні одної свідомої католицької родини, де не заходилиб ті часописи. В тім напрямі також повинні розвинути енергічну діяльність: кружки Укр. Християнської Організації, Церковні Брацтва, Апостольства Молитви, Марійські Дружини і иньші християнські товариства й установи.

Враз з поширенням католицької преси піде й „католицька акція“, котру наразі підготовляє вже існуюча Укр. Християнська Організація. Католицькі часописи й „католицька акція“ — се два найважливіші орудники в поборюванню большевизму і прочих руїнницьких течій. При помочи тих двох чинників, — дасть Бог, — не лиш захоронимо наш край і наше українське католицьке населення в Галичині від страшної большевицької навали, але причинимося до побіди й тріумфу Царя Христа. Так відроджена наша Галичина може стати піємонтом не лиш національного але й релігійного відновлення Великої України. Маємо надію, що молитви Вселенської Христової Церкви виеднають у Царя Христа ту ласку, щоб і наші відлучені, а так тепер страдаючі брати прийшли до повного пізнання св. віри і зєдинилися з св. католицькою Церквою під проводом Найвисшого Пастиря, Єпископа Римського.

ЗМІСТ.

	Передне слово	ст.
1.	Боротьба за душу народу . . .	5
2.	Царство сатани	6
3.	Знищення родини й здичіння мо- лоді	10
4.	Релігійне переслідування . . .	16
5.	Ненависть до католицької Цер- кви і св. Отця	28
6.	Ідуть на нас!	33
7.	Як боронитися	40

Приймається передплату

на найбільший український
католицький часопис

„НОВА ЗОРЯ“

виходить 2 рази на тиждень

МІСТИТЬ цікаві статті ріжнородного змісту як із життя українського народу так із життя чужих народів. — З особливим узглядненням релігійно-церковних справ. — Дуже старанно ведений відділ літератури, науки й мистецтва одинокий в усій українській пресі.

В фейлетонах: дрібні оповідання й гуморески, також легкі наукові й філософічні розвідки.

Коштує на квартал 6 зол.

АДРЕСА:

„Нова Зоря“ Львів, ул. Кльоновича 8/II.

Передплачуйте

український католицький
ілюстрований
тижневик
для народу

„ПРАВДА“

Найбільше поширений з наших ідеологічних органів.

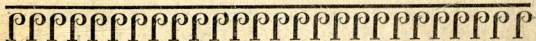
ПРИНОСИТЬ:

короткі й легко зрозумілі статті на всякі теми — вичерпуючі інформації зі світа й Церкви фейлетони з красною письменства й повчаючі. — Тижневі календарі: Церковний (з Уставом церковним і життям Святих). Історичний та Астрономічний. Відділ господарський і пр. і пр.

АДРЕСА:

„Правда“, Львів, вул. Кльоновича 8/11.

Ціна 5 зол. на пів року.

1,32 (1986)

PL 1422

17189
Бібліотека Української Християнської Організації
ч. 14.

Приймається передплату на

„БЕСКИД“

Одинокий у нас сего рода часопис,

призначений спеціально для поборювання варшавсько-православної і сектярської пропаганди в нашім народі. Особливо надається на західні окраїни Галичини.

Цей орган приносить цікаві статті з історії нашої гр.-кат. Церкви та про її мучеників, також популярну апологетику нашої віри. Крім того містить дописи з місць, вісти з Церкви і світа, господарські поради і пр.

Виходить покищо як двотижневик

Ціна на цілий рік: 4 зл. 50 с.

Адреса: „БЕСКИД“ Львів, Кльоновича 8/II.

о. Т. Галушинський ЧСВВ.

ЦАРСТВО САТАНИ наступає на нас!

СТАНИСЛАВІВ — ЛЬВІВ, 1930.

НАКЛАДОМ ТОВ. БЕЗЖЕННИХ СВЯЩЕНИКІВ
ім. св. Свящм. Йосафата.
в Станиславові.

Львівська бібліотека
Львівська бібліотека